

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.274/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	Rendőrfőkapitányság ¹ (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Vértesyné dr. Bokor Katalin kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	kártérítéssel kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 6.K.700.166/2025/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a Határőrség parancsnokság¹nál mint alperesi jogelődnél (a továbbiakban együttesen: alperes) fennálló szolgálati jogviszonya alatt 2001. április 7. napján – a szolgálati kötelemekkel összefüggő – balesetet szenvedett, emelő-, illetve vállöv vonaltól lefelé lebénult, kerekesszék használatára kényszerült. A baleset következtében a szolgálati

jogviszonya egészségügyi alkalmatlanság folytán 2002. október 2. napján felmentéssel megszűnt. Az alperes a balesettel összefüggésben a felperes elmaradt jövedelmét anyagi kártérítés címén a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) 165. §-a alapján megfizette, valamint a felek 2002. márciusban megállapodást (a továbbiakban: Megállapodás) kötöttek, mely a felperes nem vagyoni kárának megtérítésére, valamint egy új – az összecsukható kerekesszék elhelyezésére alkalmas, és a felperes biztonságos szállítását lehetővé tevő – gépjármű vásárlására is kiterjedt. A Megállapodás tartalmazta, hogy a további anyagi károk folyamatosan, külön eljárásban kerülnek elbírálásra.

[2] A felperes a Megállapodás alapján 2016. június 20. napján egy név1 típusú gépjárművet (a továbbiakban: gépjármű) vásárolt, melynek vételárát az alperes megfizette, továbbá az annak fenntartásával járó indokolt költségeket (téli-nyári gumicsere, időszakos szervíz költség, kötelező felelősségbiztosítás, gépjárműadó, casco biztosítás) szintén folyamatosan téríti.

[3] A felperes 2024. december 11. napján 112.459 forint kártérítési igényt nyújtott be az alpereshez, melyben a gépjármű olajteknő cseréjével kapcsolatban felmerült költsége megtérítését kérte, mivel annak meghibásodása olajfolyást eredményezett. Kérelméhez a békéscsabai Kft.1 által kiállított számlát csatolta. 2025. január 8. napján ismételt kártérítési igényt terjesztett elő, melyben a gépjármű akkumulátor cseréjével kapcsolatban felmerült 137.640 forint megtérítését kérte. E körben előadta, hogy 2024. december 21. napján helysége1on a gépjármű elektronikus működése leállt. A hiba elhárítása érdekében assistance szolgáltatást vett igénybe, valamint a helyszínen (országneve1) ideiglenes megoldásként a hazajutáshoz szükséges alapakkumulátort kellett vásárolnia. Ezt követően Magyarországon a gépjármű típusához illeszkedő új akkumulátor vásárolt és szereltetett be. Utóbbi igényéhez kapcsolódóan a országneve1 vásárolt akkumulátor vételáráról kiállított számlát (pénznem – 47.930 forint), a Magyarországon vásárolt akkumulátor számlát (70.660 forint), az akkumulátorcsere munkaköltségének számláját (19.050 forint), valamint személye1 egyéni vállalkozó nyilatkozatát arról, hogy a 2021-ben beszerelt akkumulátorban szálszakadás történt, mellékelte.

[4] Az alperes a határozatszám1 számú határozatával az olajteknő cserével, a határozatszám2 számú határozatával pedig az akkumulátor cserével kapcsolatos kártérítési igényt elutasította. Elismerte, hogy a kártérítési felelőssége a régi Hszt. 162. § (1) bekezdése alapján fennáll, és a felperes a balesete folytán a gépjármű használatára rászorul, így annak költségei általában megtérítendőek, azonban megállapította, hogy az olajteknő nem időtálló anyagból történő gyártása nem áll okozati összefüggésben a balesettel, és a természetes elhasználódásból eredő – egyebekben a gépjármű korát tekintve még nem időszerű – alkatrész csere indokolt költségként nem elfogadható. Az akkumulátor csere tekintetében kifejtette, hogy új akkumulátor legutóbb 2021-ben került a gépjárműbe beszerelésre, melynek költségét megtérítette; az újabb cserét a természetes elhasználódás nem indokolja; a meghibásodás korai (4 éven belüli) bekövetkezése olyan okra vezethető vissza, amely a balesettel ok-okozati összefüggésben álló gépkocsihasználaton túlmutat.

A kereset és a védírat

[5] A felperes – a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 31. § (1) bekezdése alapján egyesített – keresetében kártérítés jogcímén az alperest 112.459 forint, és annak 2024. december 11. napjától számított, valamint 137.640 forint, és annak 2025. január 8. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, hogy a baleset folytán kerekesszékebe kényszerült, önellátásra nem képes, össz-szervezeti egészségkárosodásának mértéke 80%-os, mozgásában jelentősen korlátozott. A gépjármű fenntartásával kapcsolatos költségek megtérítésére az alperest a másodfokú bíróság, illetve a Kúria már több peres eljárásban is kötelezte. Az gépjármű használatának szükségessége a baleset bekövetkezésével van ok-okozati kapcsolatban, ezért a műszaki állapotának mindig megfelelőnek kell lennie. A gépjármű alkatrészeinek tartóssága a mérnöki tervezés eredménye, melyre tekintettel a meghibásodott alkatrészt akkor kell cserélni, amikor a probléma felmerül, és nem akkor, amikor az alperes álláspontja szerint az elviekben indokolt lenne. A gépjármű hamarosan 9 éves lesz, 200.000 kilométer futásteljesítménnyel; meghibásodás bármikor előfordulhat. Az akkumulátor meghibásodása nem a gépjármű vagy az akkumulátor rendeltetésellenes használatára vezethető vissza. A Kúria korábbi Mfv.I.10.415/2016/5. számú döntésében kimondta, hogy a gépkocsihasználat számára nem választás kérdése, hanem a balesetből eredő egészségi állapota miatt kényszerűség, ezért annak fenntartásával járó minden költség az alperesi kártérítési felelősség körébe esik. Követelése jogalapjaként a régi Hszt. 162. §-165. §-ait, a belügyminiszter irányítása alatt álló fegyveres szervek és hivatásos állományú tagjainak kártérítési felelősségéről szóló 23/1997. (III. 19.) BM rendelet II. Fejezetében foglaltakat, a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény 241. §-244. §-ait, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 355. § (1) bekezdését, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:522. § (1) és (2) bekezdéseit jelölte meg.

[6] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját vitatva. Hangsúlyozta, hogy a gépkocsi fenntartási költségeit bírói ítélet alapján a régi Hszt. 162.§ (1) bekezdésére és 165. §-ára tekintettel folyamatosan teljesíti. Nem vitatta a gépkocsihasználat jogosultságát, melyre tekintettel a felperes részére folyamatos járadékot fizet, illetve a gépjárműi fenntartásának költségét részben megtéríti. Álláspontja szerint az olajteknő és az akkumulátor cseréjére túlzottan hamar került sor, annak élettartama nem lehet ennyire rövid, ennél fogva azok cseréje még nem lehetett indokolt.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest kártérítés jogcímén 112.459 forint és annak 2024. december 11. napjától számított, valamint 137.640 forint és annak 2025. január 8. napjától számított késedelmi kamattal növelt összegének megfizetésére kötelezte. Döntését a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. § (2) bekezdésére, valamint a régi Hszt. 162. § (1) bekezdésére, 163. § (1) bekezdésére, 164. § (1) és (4) bekezdéseire, 165. §-ára alapította. A perben nem vitatott tényként rögzítette, hogy a felperes a szolgálati viszonyal összefüggésben szenvedett balesetet, melyért az alperes teljes kártérítési felelősséggel tartozik, továbbá azt is, hogy a felperes a gépkocsihasználatra rászorul, és annak fenntartásával kapcsolatos költségek megtérítésére az alperes köteles. Az alperes a gépjárműben keletkezett hibákat nem a kárfelelőssége fennállta, hanem idő előtti

felmerülésük miatt vitatta. A régi Hszt. 162. § (1) bekezdése alapján az alperes a hivatásos állomány tagjának szolgálati viszonytal összefüggő teljes kárát köteles megtéríteni, ebből következően a gépjármű fenntartásának költsége – mint a régi Hszt. 165. §-a szerinti indokolt költség – a kártérítési felelőssége körébe esik. A gépjárműnek folyamatosan működőképes állapotban kell lennie, mivel használata a felperes részéről szükségszerűen merül fel. Amennyiben egy alkatrész elromlik, azt meg kell javítani, ezen költség pedig a gépjármű fenntartási költségébe esik. A felperes tömegközlekedési eszközt igénybe venni nem tud, ezért a gépjárművet a mindennapokban – éppen a baleset következtében – rendszeresen használja. A gyakori használat pedig az alkatrészek átlagosnál korábbi elhasználódásához vezethet. A felperes a hibák fennállását, azok javítási szükségességét és összegét az általa csatolt okiratokkal igazolta, azokat az alperes nem vitatta. A felperes káronszerzés tilalmába ütköző magatartása a perben nem merült fel. Az alkatrészek tekintetében nincs konkrét időpont meghatározva a minimum használhatósági időre, az olajteknő 9 év, az akkumulátor 4 év használat után hibásodott meg, mely nem tekinthető kirívónak. személyl autószerelő nyilatkozatában igazolta, hogy az akkumulátor élettartama a műszakilag elfogadható tartományba esett. Összességében megállapította, hogy a peresített költségek a gépjármű fenntartása körébe eső indokolt költségnek minősültek, amelyek megtérítésére az alperes köteles. A felperes a követelés összegét igazolta, azt az alperes nem vitatta, így az ítélezése alapjául elfogadta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, mert okszerűtlen következtetéseken alapuló megállapításokat tartalmaz. Jogszabálysértésként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 2. § (2) bekezdését jelölte meg. Nem vitatta, hogy a régi Hszt. 162. §, 164. §-165. §-aira tekintettel a felperes elmaradt jövedelmét, dologi és nem vagyoni kárát a sérelemmel, illetve annak elhárításával összefüggésben felmerült indokolt költségét köteles megtéríteni, az azzal kapcsolatos felelőssége fennáll. Az olajteknő – a korábbival ellentétben – nem időtálló anyagból (műanyagból) készülhetett, mivel túlzottan gyorsan elhasználódott, mely körülményt a felperes maga adta elő. Ez a körülmény nem írható a terhére, így az idő előtti csere költségének viselésére nem kötelezhető. A felperes az akkumulátort nem egészen 4 évvel ezelőtt már cserélte, azt megtérítette, így a csere ez esetben is túlzottan korainak és indokolatlannak tekinthető.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan rögzítette; a korábbi eljárásokban hozott döntésekre okszerűen hivatkozott; az azokban kifejtettek eltérő értelmezése nem volt indokolt, azt az elsőfokú bíróság sem értelmezhetette másként. A régi Hszt. 162.§ (1) bekezdése alapján fennálló kártérítési felelősséget szűkítően értelmezni nem lehet, az alperest teljes mértékű kártérítési felelősség terheli. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a Pp. 346. § (5) bekezdése szerint teljes mértékben eleget tett, a Bszi. 2. § (2) bekezdését sem sértette meg, mivel az ítélezése során a jogszabályok érvényesülését biztosította.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[10] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. E körben az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokolásával egyetértett, – a helytálló indokok megismétlése nélkül – a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[12] Az alperes fellebbezésében az ítélet indokolásának okszerűsége körében a Pp. 346. § (5) bekezdésének, valamint általánosságban a Bszi. 2. § (2) bekezdésének a megsértésére hivatkozott, ugyanakkor ezen utóbbi jogszabálysértéssel kapcsolatban konkrét előadást nem tett, arra vonatkozóan jogi érvelést nem munkált ki, így azt a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálta. Az indokolás teljes körűsége vonatkozásában leszögezhető, hogy az alperes sem a saját, sem a peres eljárásban a felperesnek az elszenvedett baleset következtében felmerülő gépjárműhasználatára szükségességét nem vonta kétségbe, a kártérítési felelősségét a régi Hszt. 162. § (1) bekezdése és 165.§-a alapján elismerte. Azt sem vitatta, hogy ezen kártérítési felelősség a gépkocsi fenntartásával járó, az abban indokoltan jelentkező (így a javítási) költségek viselésére kiterjed, ez alapján az ilyen jellegű igényeket a felperesnek rendszeresen meg is térítette.

[13] Az alperes kártérítési kötelezettsége körében az elsőfokú bíróság a régi Hszt. 162. §-át és 165. § (1) bekezdését, miszerint az alperes a gépjármű rendeltetésszerű és üzembiztos működése körébe eső költségeinek viselésére teljes mértékben köteles, mivel az indokolt költségnek minősül, helytállóan értelmezte. Az olajteknő és az akkumulátor cseréje egyértelműen ezen körbe tartozik, hiszen ezen alkatrészek hiányában a gépjármű nem, illetve üzembiztosan nem működtethető, azok megfelelősége a gépjármű rendeltetésszerű használatának elengedhetetlen feltétele. Ebből következően a meghibásodott alkatrészek cseréjével kapcsolatban felmerült költség a régi Hszt. 165. § (1) bekezdésében meghatározott kár (indokolt költség) fogalomkörébe esik, melynek megtérítésére az alperes köteles függetlenül attól, hogy az a meghibásodott alkatrész gyártási, tervezési vagy anyaghibájára vezethető vissza. A kártérítési felelősség alól ugyanis ezen körülmények alperest nem mentesítik, legfeljebb – igazoltságuk esetén – regressz igényt alapozhatnak meg az alkatrész gyártójával szemben. Az alperesi felelősség alóli kimentési ok (pl. a gépjármű rendeltetésellenes használata, vagy a felperes magatartására visszavezethető külső behatás miatti sérülés) a perben fel sem merült, ilyenre az alperes nem hivatkozott, a csatolt bizonyítékok azt nem támasztották alá. Az alperes a felelősségének az elutasítását kizárólag arra alapozta, hogy szubjektív megítélése szerint az alkatrészek nem voltak megfelelő minőségűek, ez vezetett a korai meghibásodásukhoz és cseréjükhöz. Ugyanakkor ez a körülmény az alperesi kártérítési felelősség megítélésén kívül esik, az alól nem mentesít és – a fentiekben már hivatkozottak folytán – kimentési oknak sem tekinthető. Az alperes vélekedésével szemben ugyanis nem a gépjármű egyes alkatrészeinek, illetve azok

meghibásodásának kell okozati összefüggésben állnia a balesettel, hanem a felperes gépkocsihasználata szükségességének. Ezen okozati összefüggés pedig az alperes által sem vitatott.

[14] A fentiek alapján az elsőfokú bíróságnak a döntése során kizárólag azt kellett értékelnie, hogy a felperes oldalán a kár bekövetkezett, mely kár az alperes kártérítési kötelezettsége körébe esett, és az alperes oldalán a kártérítés kötelezettség alóli kimentési ok nem merült fel. E körben pedig helytállóan állapította meg a kártérítési felelősség fennállását, és a kárnak (meghibásodott alkatrészek cseréjének költsége) ezen kárfelelősségi körbe tartozását, ezáltal okszerűen és jogszerűen kötelezte az alperest a kereset szerinti követelés megfizetésére. Az alperes által a fellebbezésében felhozott indokok a kártérítés felelősség fennállta szempontjából – ok-okozati összefüggés hiányában – nem voltak értékelhetőek, így azok az elsőfokú ítélet jogellenességének megállapítása alapjául sem szolgálhattak.

[15] A fentiekben kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[16] A pernyertes felperes a másodfokú eljárásban perköltséget nem igényelt, annak összegét a törvényi előírások szerint nem számította fel, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 81. § (1)-(2), (5) és 82. § (3) bekezdései értelmében rendelkeznie nem kellett.

[17] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű, 20.008 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[18] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 30.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.

előadó bíró

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia

bíró